

„Nowa Reforma” wychodzi codziennie rano.

Prenumerata wynosi:

	rocznie	półrocznie	kwartalnie	miesięcznie
W miejscu	10200 Mk	5100 Mk	2550 Mk	850 Mk
z odnośnikiem do domu	12000 „	6000 „	3000 „	1000 „
W Polsce:				
z przesyłką pocztową	13000 „	6500 „	3250 „	1080 „
W innych państwach	19200 „	9600 „	4800 „	1600 „

Prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) uprasza się nadsyłać wprost do Administracji „Nowej Reformy” w Krakowie.

Redakcja: ulica Jagiellońska 10. Administracja: ul. św. Anny 1. 3. Telefon Redakcji 41. Administracji 241. Dla rozmów zamiejscowych 1572.

Konto P. K. O. 140.956; Konto Ziemski Bank Kredytowy w Krakowie.

Reklamy nadsyłanych Redakcja nie zwraca.

Cena numeru pojedynczego wszędzie 40 Mp.

NOWA REFORMA

Nasze zadanie na Śląsku Górnym

Kraków, 13 lipca.

Zakończył się bohaterki okres najnowszymi dziejów Śląska Górnego, okres ofiarnej walki o przynależność tej przastarłej dzielnicy Państwa do Rzeczypospolitej Polskiej. Wierzymy, że ten okres pełnił podniosłego uniesienia obywateli, dając wyraz głębokiej radości z powodu powrotu na łono Macierzy części Śląska Górnego. Niestety, nie całoci, lecz tylko części tej ziemi, tak bardzo nam drogiej. Zwiększenie nasze było połowiczne, ale nie mogło być inaczej wobec przemożnej siły, która przeszkadzała w pełni zwycięstwa, całkowitemu wyzwaleniu Śląska Górnego. Mysł o rodakach, którzy jeszcze pozostali pod jarzmem pruskim, pada ponurym ciężarem na świadome dni obywateli. Wierzymy, że niechcąc, że kiedys do reszty spełni się wyrok dziejowy i powrócą do nas ci najdrożsi nam Górnoludzi, którzy jeszcze na długą martylogię. Do Was płyną myśli nasze i my Was nie opuścimy tak samo, jak Wy opowiadaliście się za Polską.

Obecnie rozpoczyna się drugi okres wspólnej dziejów, okres wszechstronnej pracy pokojowej, która będzie bardzo trudna, niezmierne doniosła i wprost rozstrzygająca na daleką przyszłość. Przedewszystkiem musimy przywrócić na Górnym Śląsku spokój, bez którego niema mowy o normalnym biegu życia. Ludność na Śląsku Górnym jest podniecona do najwyższego stopnia. W granicach polskiej części Śląska Górnego, mniejszość niemiecka nie zawsze i nie wszędzie zachowuje się lojalnie wobec większości polskiej. Oczywiście większość polska, drażniona niestannie, tem zwłaszcza, co dzieje się w niemieckiej części Górnego Śląska, traci często cierpliwość i ucieka się do odwetowych środków doradczych.

Takimi stanowią rzeczy należyte polskiej kres. Rząd polski pomyślał o tem bez zwłoki. Wojewoda, p. Rymer, w odezwie swojej zaznaczył, że rząd stanowczo i w krótkim czasie zaprowadzi spokój i porządek, oraz pokojowe współżycie obu narodowości, zwracając bezwzględnie wszelki terror i gwałty. Ale tutaj wylania się trudność, która uszuwa się z pod bezpośredniej ingerencji rządu polskiego. Oto w niemieckiej części Śląska Górnego szaleje niebawmy terror niemiecki, który zwraca się przeciwko polskiej części. Bandy „ogrzeczowców” napadają na pogrążone miejscowości polskiej części Śląska, rabują, mordują i uprowadzają Polaków. To oczywiście wśród mieszkaniec polskiej części wywołuje oburzenie, a w ostatecznej konsekwencji chęć z nawet potrzebę odwetu. Na prowokacje Niemców, Polacy odpowiadają czynnie, przyczem stosują środki odwetowe za niesłychane gwałty, popełniane w niemieckiej części Śląska na Polakach, którzy zachowują się tam jak najspokojniej. Widok uchodźców, którzy tysiącami uciekają z niemieckiej części na część polską, muszą oburzyć nawet najspokojniejszych Polaków. W świetle tych faktów, każdy bezstronny usprawiedliwi nieformalne postąpienie starosty lublińskiego, który z pominięciem właściwej drogi, zwrócił się wprost i bezpośrednio do landrata oleskiego z zawiadomieniem, że na terror w niemieckiej części Śląska, odpowiedem po stronie polskiej. Oczywiście wojewoda, p. Rymer, zna dokładnie te fakty, mimo to oświadcza w swojej odezwie, że będzie zwalczał gwałty, skierowane przeciwko mniejszości niemieckiej. Pan wojewoda ma zupełną słuszność, wymaga tego bowiem nieodzowna racja stanu. Mniejszość niemiecka musi przekonać się, że nie ujdą jej bezkarnie żadne nadużycia, ale równocześnie musi widzieć, że może liczyć na zasłużoną opiekę rządu.

— Ale z drugiej strony centralny rząd polski musi stanowczo domagać się, ażeby Polacy w niemieckiej części Śląska mogli także liczyć na zasłużoną opiekę władz niemieckich. Obecnie

nie są tam Polacy wprost wyjęci z pod prawa. Wprawdzie w części niemieckiej Śląska pojawia się odczuwanie, analogiczne do odczuwania wojny, p. Rymera, ale obawiamy się bardzo, ażeby ona nie pozostała bezwartościowym papierem. Wobec potwornego rozwydrzenia nacjonalizmu niemieckiego, trzeba rozwijać ogromną energię i wykazać czynem dobrą wolę. Ostatecznie odhodować oddziałów francuskich i ciągle gwałty, dokonywane na Polakach, obok brutalnych wybrzyków pseudo-patriotycznych przeciwko własnym rodakom, są miarą trudności, które będą musiały pokonać władze niemieckie. Więcej można liczyć na akcję Komisji mieszanej, pod przewodnictwem dra Calongiera, który cieszy się zasłużoną powagą zarówno u Polaków, jak i Niemców.

Pracyfikacja Śląska Górnego jest wstępnym krokiem do właściwej pracy organizacyjnej na tych kresach. Musimy tam zaprowadzić administrację, która stała na wyżynie swoich trudnych zadań. Chodzi tu — powiedzmy to

sobie z całym naciskiem — o porządkanie zaufania ludności. Błędy, popełnione w tej dziedzinie, przyniosłyby nam nieobliczalne szkody. W związku z administracją należy zorganizować wzorowo — o ile na to pozwolą warunki — kolejnictwo, pocztę, telegrafy i telefony. Są to urządzenia, które właśnie na Śląsku Górnym, w kraju katerynch przynależymy, muszą działać z idealną sprawnością. O sądownictwie i szkolnictwie nie potrzeba się rozwodzić — zadania ich wszędzie są jednokowe. Calokształt aparatu rządowego na Śląsku Górnym musi odpowiadać w całej pełni potrzebom ludności, która w tej dziedzinie ma wysokie wymagania zarówno co do rzeczowej, jak i personalnej strony.

Nie wątpimy, że rząd polski rozwiąże jak najlepiej te wszystkie zagadnienia. Za wieloletnie, ciche bohaterstwo, za krew, przelaną niedawno dla wspólnej ojczyzny, za niewygasną do Polski miłość, niechaj Śląsk Górny otrzyma pieczołowitą opiekę.

wzajemnego zaufania Naczelnik państwa zaprasza do siebie na naradę przedstawicieli obu skrzydeł Izby.

Po ustaleniu powyższych punktów pos. Skadski oświadczył Naczelnikowi państwa, że wyniki swojej z nim konferencji przedstawi stronnictwom, których imieniem na Komisji głównej postawi wniosek.

DECYZJA KLUBÓW PRAWICY I CENTRUM. O godz. 5.30 popołudniu odbyła się wspólna konferencja klubów prawicowych i centrowych. O godz. 5.30 wręczono p. Carowi, szefowi kancelarii cywilnej następujący tekst postanowienia, jakie zapadło na tej konferencji:

„Stronnictwa, które odmówiły zaufania rządowi p. Siłwiskiego, stojąc na gruncie uchwały Sejmu z 16 czerwca oraz zgodnie z poparciem swymi problemami dotychczas do porozumienia z naszą stronnictwem z uwagi, że interes państwa nie zezwala na przedłużanie się przesilenia gabinetowego a na stronnictwach naszych, które mają kandydata na premiera i większość potrzebną do jego desygnowania na Komisji głównej, nie może ciążyć odpowiedzialność za dalsze trwanie przesilenia, upraszają Naczelnika państwa o wykonanie swoich zamiarów w ten sposób, by decydujące posiedzenie Komisji głównej odbyło się w piątek rano.”

PRZEDSTAWICIELE LEWICY W BELWEDERZE.

O godz. 7 przyjął Naczelnik państwa posłów Witosza, Woznickiego, Stapińskiego, Barlickiego i Chądzyńskiego, których poinformował o wyniku rozmowy z pos. Skadskim. Posłowie lewicy nie zajęli jednak w sprawie tej decydującego stanowiska, uważając za wskazane uprzedzić porozumienie się ze swoimi klubami. Naczelnik państwa zaproponował wobec tego, aby przedstawiciele stronnictw lewicy przybyli do Belwederu, na wspólną konferencję z przedstawicielami prawicy i centrum.

Na propozycję tę wszyscy obecni posłowie wyrazili zgodę prócz posła Barlickiego, który oświadczył, że nie może dać odpowiedzi przed porozumieniem się z komisją polityczną tego klubu, na którą wyraził życzenie, aby zebranie u Naczelnika państwa odbyło się w godzinach wieczornych, ponieważ przed południem odbywał się zebrań klubowa, popołudniu zaś wyznaczono jest posiedzenie Sejmu.

Wedle pogłoszek, Naczelnik państwa oświadczył, że przedstawił lewicy, że nie podpisze nominacji na premiera, za którym oświadczył się tylko jedna strona Izby.

KANDYDATURA PROF. NOWAKA. Jak słychać, kandydatem stronnictw prawicowych i centrowych na stanowisko premiera jest ostatecznie rektor Nowak. Ministrem spraw zagranicznych zostałby p. Pluchński.

PROPAGANDA ENDECKA.

Warszawa, 12 lipca (Tel. wł.) „Gazeta Poranna” ogłasza uchwałę władz naczelnych organizacji górnoludzkich Narodowej Partii Robotniczej. Uchwała ta potępia politykę klubu poselskiego N. P. R. z powodu łączenia się ze stronnictwami lewicą i domaga się poparcia dla ewentualnej kandydatury pos. Korfanteo na premiera, względnie każdej innej kandydatury, wysuniętej przez stronnictwo „narodowe i umiarkowane”. W razie gdyby klub N. P. R. nie zastosował się do tej uchwały, Śląska organizacja N. P. R. wystąpi ze stronnictwa.

Jak się dowiadujemy, w przedmym klubie N. P. R. o powzięciu powyższej uchwały nie ma wiadomości.

ROZŁAM W KLUBIE NAR. PARTJI ROBOTNICZEJ.

Warszawa, 12 lipca (Tel. wł.) W klubie Nar. Partii Rob. nastąpił definitywny rozłam. Posłowie Zagórski, Nuzek, Weber, Swinarski opuścili wspólny klub. Pierwszą przyczyną rozłamów z członkami Chądzyńskim i Wichlińskim utworzyli tzw. „piątkę” tj. najmniejszą grupę,

powinno, jakie ma prawo samodzielnie być reprezentowane na Komisji głównej.

NOWY KLUB SEJMOWY.

Warszawa, 12 lipca (Tel. wł.) Posłowie Zagórski, Weber, Nuzek, Wichliński i Zaleski utworzyli nowy klub, który przyjął nazwę „Niezależny Klub Robotniczy”. Do klubu tego przystąpił na równie posł. Swinarski. W ten sposób stronnictwa prawicy i centrum rozporządzą będą na Komisji głównej 220 głosami, lewica 206 głosami.

SPRAWA DIECEZJI KATOWICKIEJ.

Katowice, 12 lipca (PAT). Silne zaniepokojenie w prasie województwa tu wiadomości, jakoby Stoica apostoła zaniechała tymczasowo zamiaru utworzenia samodzielnej diecezji katowickiej. W zamian za to delegat biskupi ks. Kapica otrzymałby infule i prawo bierzmowania.

PRZECIWKO NAPADOM LITEWSKIM.

Warszawa, 12 lipca (PAT). W związku z napadami w gminie nowogrodzkiej powiatu lidzkiego band przelichających z terytorium Litwy, władze bezpieczeństwa wydały energiczne zarządzenia o celach uniwersalności i usunięcia poza granice państwa napastników. Do okolic zagrożonych wysłano oddziały policji konnej i oddziały wojskowe. Wojewoda nowogrodzki p. Mieczysław Ruczkiewicz osobiście dokonał inspekcji najeżdżających przez bandy obszarów i dla zapobieżenia na przyszłość podobnych napadów przedsięwziął odpowiednie środki zapobiegawcze.

RATYFIKACJA KONWENCJI HANDLOWEJ

Warszawa, 12 lipca (AW). Dziennik ustaw Rzeczypospolitej polskiej z 11 lipca donosi o ratyfikacji konwencji handlowej między Polską a Francją, która wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

ZABICIE REDAKTORA.

Poznań, 12 lipca (PAT). Dziś o godz. 9 m. 45 w redakcji „Kurjera Poznańskiego” zastrzelono naczelnego redaktora Bolesława Marchewskiego. Sprawcę ujęto. Jest nim Tadeusz Trzebiński z Tomia, który przed paru dniami skazany został przez tutejszy sąd na 3 miesiące więzienia za oszczerstwo, rzucane na „Kurjer Poznański”, organ tutejszej narodowej demokracji.

Z Unii Narodowo-Państwowej

Warszawa, 12 lipca.

W uzupełnieniu sprawozdania z obrad Unii Narodowo-Państwowej w dniach 29 i 30 czerwca br. domnieć należy, że na posiedzeniach tych wybrana została Rada Naczelna Unii w następującym składzie:

Dr Bogdan Roman z Krakowa, adwokat, prezes Polsk. Str. Demokr.; Bergman Rudolf z Lidy, b. poseł do Sejmu wileńskiego;

Brugger Franciszek z Borysławia, przemysłowiec;

Czaki Tytus, redaktor z Warszawy;

Downarowicz Marek, inżynier z Warszawy;

Dr Dwernicki Tadeusz z Krakowa, adw., prezes Wydziału samorządu, dyr. Banku;

Dr Estreicher Stanisław, prof. Uniw. Jagiell.

Flipowicz Tytus z Warszawy, minister pełnomocny;

Dr Gertler Julian z Krakowa, adwokat;

Dr Günther Wład z Warszawy;

Dr Gryzbowski Wacław z Warszawy, dyr. Poldpohola;

ALEKS. JORDAENS.

Skradziony Budda

GROTESKA.

Ata z niechęcią wzięła przyniesiony jej przez listonosza list i otwierała go powoli.

— Ach! Pewnie znów chcą czegoś odemnie — szepnęła.

Nie myliła się. List był od jej przyjaciółki Wandy i zawierał prośbę, o udanie się do profesora Palmy, celem odebrania pewnego, postawionego u niego drzeworytu japońskiego. Ponieważ, jak dodawała Wanda, sprawa ta była pilna, Ata, przewyciężywszy lenistwo, ubrała się i poszła.

Nie wstępując nigdzie na drogę, udała się wprost do mieszkania Palmy, którego nie miała.

Gdy zadzwoniła, otworzył jej siwy, starszy pan w okularach, z którego powierzchowności można było zaraz odgadnąć, iż był uczonym.

Spojrzał na Atę obojętnie, a z głębokiego ego, niepewnego spojrzenia, wyzwała, iż profesor Palma do kobiet musi czuć wstręt zasadniczy.

Przyjął ją jednak bardzo grzecznie i wprowadził do sąsiedniego pokoju, który był istnym muzeum orientalnem.

Professor Palma był znanym badaczem kul-

tury i sztuki Wschodu oraz bezwzględny autorytetem w tym zakresie.

Na Wschodzie był w swym życiu kilkanaście razy, a z każdej podróży przywoził w kufarach wyszukane przez siebie obrazy, posątki, naczynia i tkaniny, które zbierał z namiętną pasją.

Ata wyuszczyła mu w kilku słowach cel swego przybycia. Wyszuchawszy jej, poprosił, aby zaczęła chwile, dając mu czas do poszukiwania wiadomego drzeworytu.

Oddał się do przysłanego pokoju, pozostawiając ją samą. Powróciłszy spojrzeniem po zabranych zbiorach, nagle zwrócił swe oczy w prawą stronę i zobaczył wysoki postument, na którym stał srebrny posążek Buddy.

Wstała i poczęła mu się przypatrywać badawczo. Siedział na podwiniętych nogach, trzymając prawą ręką na kolanie, a lewą wyciągniętą przed sobą. Oczy miał przymknięte, a na twarzy wyblajający się nad wszystkim tajemniczy, cudny, zagadkowy uśmiech, który uderzył ją i przykuł całkowicie. Ognęła ją uczucie nieznanego jej jeszcze, niewystawionego rozmarzenia.

Patrzała na niego i upajała się tym uśmiechem, widzącym pierwszy raz w życiu, który, wbił się w odczuwanie, aż gdzieś w głębi jej starganego tęsknotami serca.

Nieodgadnione, dalekie szczęście owionęło duszę. Przez usta przepłynął cichy szep:

— O Buddo! O Sakjamuni!

Wzięła go w rękę i przyglądała mu się z niepokojącym, nieprzewidywanym zachwytem. W tem usłyszała kwoki nadechodzącego Palmy. Czempodziej postawiła posążek na swem miejscu, a na twarz przybrała wyraz konwencjonalnego uśmiechu.

— Zachwycałem się pańskimi zbiorami, czego podobnego nigdy nie widziałam.

— Jeśli panią interesują, to proszę wstąpić którego dnia, a objaśnię jej pani — mówił, wręczając jej owinięty w papier drzeworyt.

— Dziękuję serdecznie za uprzejmość i ośmielię się z niej skorzystać — rzekła, idąc ku drzwiom.

Pożegnała się z nim i wyszła.

Na ulicy padał drobny, wilgotny śnieg, było zimno i obrzydliwe mokro. Ata szła spiesznie do domu, gdyż postanowiła pójść tego dnia ze znajomymi na dancing do klubu towarzyskiego.

Właściwie wiedziała, że niema tam po co iść i czegośkolwiek szukać. Szablonowe figurowanie katarynki z dawnowe, najpospolitsze zdania, nie nęciły jej bynajmniej.

Zresztą czuła, że jak zawsze, będzie się ba-

psu, aby potem nagle, odwracając swą głowę z bezgraniczną niechęcią.

Znaliśmy państwo czekali na Atę w przedsiemku i weszli z nią na salę w chwili, gdy rozstrzygnięte pary puzginaly się, ślaniały i rzucały w dzikich podrygach one-steppa, przypominających z pełnem złudzeniem znany taniec św. Wita.

Obnażone do pasa piękności o plecach kolono buraków ewikłowych, wpatrywały się z zaciekaniem i zaborezo, a wykorzystując sposobność, przyciskały się lubieżnie i zachęcająco do swych przygodnych dąsawców.

Usiedli na wolnych krzesłach pod ścianą, obok jakiejś zaczepnie ufrzywanej pani, która z całym doświadczeniem ożytkielniczki „Półdziewię” i „Alafin”, zaczęła ewikłować się w filcu z przetrzymanym w smokiem, ośmiastoletnim studentem z ósmej klasy.

Chwile przystąpił do Aty znajomy pan i poprosił ją do tańca. Przetoczyli dwa razy w kolo sali, lecz nagle muzyka grać przestała i Ata, odprawiona, usiadła na swem miejscu z powrotem.

W tem zbliżył się do pani, towarzyszącej Aci, młody człowiek i przywitał się, a ta natychmiast zwróciła się do niego:

— Pozwól pani, że jej przedstawię: pan Józef Kręciński.

Ata doznała nagle olśnienia. Ścisnął jej rękę, zadrżała, nie mogąc opanować przypły-

wu nowego, nieprzewidywanego wrażenia.

Albowiem był młody człowiek miał ciekawie cie tensam, niezapomniany, porwijający duszę uśmiech, który dopiero co widziała u srebnego Buddy.

Zrobiła mu miejsce obok siebie i rzekła:

— Proszę, niech pan usiądzie.

— Dziękuję pani bardzo — usiadł i za chwile sprytał naturalnie:

— Jak się pani bawi?

— Och! Bawię się doskonale. Uważam, że tańczenia one-steppa jest niesłychanie począją i daje spójne wykształcenie...

Nie dał jej dokończyć, lecz sam zaczął mówić:

— Tak, ja go bardzo lubię tańczyć. Wie pani, jestem już na piątą zabawę z rzędu i ko-

losownie się bawię. Chociaż dziś bałem się, że nie będę bawił się tak dobrze, bo, proszę pani, śniło mi się, że nasza kotka się wścięła. A pa-

ni lubi koty?

— Patrzała na niego ustawicznie. Oczy wprost nie mogła oderwać od tej twarzy cudnej, pogrążającej ją w omdły nieodgadnionej u-

ważenie.

Powtórzył jeszcze raz z naciskiem:

— Lubi pani koty?

Czuła, że musi mu odpowiedzieć, rzekła więc:

— Nie, żywych nie. ale mumię kości, może

pan słyszał, egipskie.

(C. a. n.)

Hauswald Edwin ze Lwowa, prof. politechniki;
Iwanowski Jerzy z Warszawy, b. minister, dyr. Elektrobanku;
Janicki Jerzy z Warszawy, b. minister;
Knoll Roman z Warszawy, radca legacyjny;
Kostuch Tomasz z Kiele, prezes Rady m.
Łaskowski Bronisław ze Lwowa, red. »Więku Nowego«;
Majerski Aleksander ze Lwowa, radny miejski, dyr. Banku;
Mech Władysław z Warszawy, dyr. banku, radny miasta;
Mikulowski-Pomorski z Warszawy, prof.;
Nieruc Teodor z Sosnowca, prez. miasta;
Ostrowski Krystyn z Warszawy, ob. ziemski;
Pascalski Franciszek z Warszawy, adwokat;
Pawłowski Stanisław z Łodzi, dyr. Związku włościan;
Piłsudski Jan z Wilna, b. poseł do Sejmu wileńskiego;
Dr Piwowar Adam z Dąbrowy Górniczej, prezydent miasta;
Parnowski Maurycy z Łodzi, przemysłowiec;
Rolle Karol z Krakowa, inżynier, wiceprez. miasta;
Rybicki Tadeusz ze Lwowa, dyrektor N. U. Z. A.;
Sobański Oskar z Warszawy, prezes »Pold-baku«;
Stefanowicz Władysław z Warszawy, poseł na Sejm, b. minister;
Dr Terli Tadeusz z Tarnowa, burmistrz, adwokat;
Tojczko Ludwik z Warszawy, b. minister;
Wieniawski Antoni z Warszawy, prezes Rady Banku Handl.;
Dr Wyrostek Michał z Warszawy, adwokat, dyr. Tow. Ubezpiec.;
Dr Dziechowski Marjan z Wilna, prof. Univ.

Gabinet ten składa się z kolekcji Stanisława Augusta, Pociągowej i własnej biblioteki, która zawiera przeszło 47.000 oddzielnych rysunków religijnych i rycin, oraz przeszło 55.000 rycin, około 1.000 tomów wspaniałych wydawnictw książkowych, przyczem posiada świetnie opracowany katalog Albrechtowski i Piwarskiego, z których Akademia do dzisiaj korzysta. Po siedmiodziesięciu dyskusjach sprawa stała się na martwym punkcie. Obrady zakończono bez realnego rezultatu. Minister Olsowski złożył na ręce delegatów rosyjskich obszerną deklarację, protestującą przeciwko postępowaniu delegatów rosyjsko-ukraińskich, oświadczając zarazem, że odwoła się do rządu polskiego.

Moskwa, 12 lipca (PAT). Jako jedyny pozytywny rezultat dzisiejszego plenarnego posiedzenia misyjnej komisji specjalnej w Moskwie, jest zatwierdzenie następujących uchwał podkomisji biblioteczno-archiwalnej: wydania rządowi polskiemu aktów wydziału do spraw finansowych Królestwa polskiego z roku 1866, aktów tymczasowej komisji dla spraw wólciańskich Królestwa polskiego z roku 1870, komisji specjalnych do tychże spraw z roku 1881 oraz tabeli likwidacyjnej i protestacyjnych, które się znajdowały w b. ministerstwie spraw wewnętrznych w Piotrogradzie. Nadto postanowiono wydać archiwum urzędów gubernialnych i powiatowych oraz wszystkie wydane akta sądowe. Sowieci nie chcą nam wydać archiwów, dotyczących powiatów guberni smoleńskiej, które ich zdaniem należą do Litwy. Sprawa granicy polsko-ukraińskiej poruszona była niejednokrotnie. Sowieci nie chcą jej uznać, stojąc na stanowisku traktatu litewsko-ukraińskiego. Zwrot wymienionych archiwów jest rezultatem dziesięcioletnich prac i stanowi załadowanie niewielki procent tego, co w myśl traktatu podlega zwrotowi.

Wolne obecnie Wilno, wolna ziemia wileńska, pragnęłyby powrócić sobie przynajmniej w części do dawnej roli i być w tym wszystkim, który przedtem jedynie myślał utajoną poświęcić mogła. Zbiórka obecnie Wilno składki na budowę pomnika poległym w roku 1863 w Białymostku. — W ogłoszonej do społeczeństwa wileńskiego odezwie komitetu budowy pomnika czytamy:

»W wilejskim powiecie, przy wsi Bładyki, na samem pograniczu Rzeczypospolitej, stoi opuszczony, mało dostateczny kurhan, deptany przez lat dziesiątki, zarosnięty chwastami, a kryjący w sobie szczątki s. p. Wincentego Poklewskiego-Kozickiego i kilkadziesiąt bohaterów z jego oddziału, poległych za ojczyznę w roku 1863; miejsce to dla Polski jest jeszcze tem droższe, że jest Strażnicą Granicy Polskiej, widną historią Kresów i wzniosłym czynem synów tej ziemi.

Projekt pomnika ofiarował komitetowi prof. Ferd. Ruszczyk.

Troska Wileńszczan, którym rozwój i pomyślność uniwersytetu leży na sercu jest niki stan i powolne upadanie się biblioteki uniwersyteckiej w Wilnie. Stan ten wpływa bowiem ujemnie na rozwój tej uczelni, a sumy, przeznaczone na zorganizowanie tej biblioteki, są niewystarczające. W pierwszym roku istnienia uczelni, do biblioteki, bądź w drodze ofiar, bądź w drodze zakupu przybyło tomów 17.897, w roku 1920—1921 — 3.351 tomów, wreszcie w ostatnim roku o 1 paździenika do 1 lipca 1922 roku przybyło 3.420 tomów. W budżecie biblioteki na czas od 1 kwietnia do 31 grudnia 1920 roku było tylko 1 milion Mkp. W 1921 roku 2.350.000 Mkp., w roku zaś bieżącym cała dotacja naukowa biblioteki wynosi 10 milionów. W obecnych warunkach finansowych, w jakich się państwo nasze znajduje, trudno o wydostanie większych sum na ten cel. Ale, czy społeczeństwo polskie całej Polski — nie mogłoby w tym wypadku przyszyć do skutecznego pomocy. Wszak na obszarze Polski znajduje się niejedna biblioteka prywatna, zasobna w dzieła, a spożywką nienależnie w pałkach, w prochu i kurzu. Czy nie lepiej dać ją do użytku profesorom i uczącej się młodzieży?

Wakacyjny kurs uniwersytecki

Puck, 7 lipca.

Dzisiaj nastąpiło tu uroczyste otwarcie II wakacyjnego kursu uniwersyteckiego, urządzonego przez Związek Polskiego Nauczycielstwa Szkół powszechnych, przy poparciu ministerstwa oświaty i lwowskiego kuratorium okr. szkolnego. Po nabożeństwie w kościele parafialnym, zgromadziła się w sali Rady miejskiej uczestniczący kurs, który przybyli ze wszystkich praw województw Rzeczypospolitej w liczbie około 100 osób. Tuż przed otwarciem miejscowych władz autonomicznych, państwowych i wojskowych. Do zabranych przemówił kierownik W. K. U. dr Rowid, przedstawiając znaczenie i doniosłość tej ważnej placówki kulturalnej na polskim Pomorzu. »Wakacyjne kursy uniwersyteckie — mówi — mają umożliwić nauczycielstwu pogłębienie wiedzy i poznanie najnowszych wyników badań naukowych, zdobycie metody samokształcenia i pracy samodzielnej. mają zespelić duchowo nauczycielstwo, dzielące, mają zjednoczyć w różnych warunkach i tą drogą przyczynić się do stworzenia szkoły polskiej, jednym owianej duchem. Obok tego ma nauczycielstwo sposobność poznania ziem pomorskiej i jej ludu, ma poznać morze polskie i ukochać je, aby następnie zrozumienie ważności morza dla potęgi Rzeczypospolitej i miłość ku niemu ludzkie w duszach młodzieży i całego społeczeństwa. Ów hymn o Pomorzu, ów przepiękny rapsoz, który tak potężnie wyśpiewał Żeromski w swojej ostatniej książce »Wiatr od Morza«, odbić się musi głosem echem w duszach nauczycielstwa, a przez nich w duszach tysięcy młodzieży polskiej, przyszłych obywateli państwa polskiego.

Następnie powitał uczestników kursu i prelegentów burmistrz miasta Pucka, p. Kamiński, wyrażając radość, że Związek polskiego nauczycielstwa obrał to starożytne miasto portowe, jako placówkę swojej działalności kulturalnej. Kilku tygodniowy pobyt licznej zastępy nauczycielstwa i kilkunastu wybitnych uczonych naszych przyczynia się niezawodnie do obudzenia silnego tętna życia umysłowego w naszym nadmorskim miasteczku. Po przemówieniu reprezentanta miejscowej władzy szkolnej, dyr. Piątko, nastąpił wykład inauguracyjny rektora uniwersytetu poznańskiego, dra Pawłowskiego, »Z geografii Pomorza«. W pierwszym tygodniu wykładał prof. M. Sielicki, b. rektor uniwersytetu wileńskiego (Wakacje życia i życie w morzu), prof. uniw. Roupert (Rosłiność Bałtyku i Pomorza), prof. uniw. Nitech (Historyczna geografia języka polskiego ze szczególnym uwzględnieniem mowy Kaszubów), doc. dr Szydłowski (Dzieje artystyczne Gdańska).

Obok tego »cyklu pomorskiego« odbywały się wykłady z filozofii pedagogii i historii, które wygłosił: prof. W. M. Kozłowski, doc. uniw. Jag. dr H. Elzenberg (Etyka i etyka), dr St. Tyndelki ze Lwowa (Wychowanie obywatelskie), dr H. Rowid (Główne kierunki w ujmowaniu idei szkoły pracy), prof. H. Policht (Rysunek metodyczny i roboty ręczne w szkole powszechnej), prof. uniw. W. Sobieski (Geneza wojny światowej), prof. Bol. Pochmurski (Mickiewicz a współczesność).

W związku z wykładami urządzane są wybieczki na Wielkie Morze, na Hel, do Gdańska, Kartuz, do jeziora Żarnowieckiego nad granicą zachodnią Rzeczypospolitej i inne.

Wykłady i ćwiczenia odbywają się w sali Rady miejskiej i w szkole ewangelickiej. Umieszczenie znalazły uczestnicy w tutejszej szkole powszechnej i w wydziale. Kurs potrwa do 5 sierpnia. Zaznaczyć należy, że w wykładach korzysta gorliwie miejscowa inteligencja, oficerowie tutejszej załogi i okoliczni księża.

Z KRONIKI WILEŃSKIEJ.

(Wilno ku czci Moniuszki. — Pomnik poległego 1863 roku. — O bibliotekę uniwersytetu Stefana Batorego).

Rocznice 50-letnią zgonu Stanisława Moniuszki święcił Wilno szeregiem uroczystości, będących wyrazem głębokiego kultu i zachowanego pietyzmu dla muzyki tego kompozytora. Dnia 3 b. m. odbyło się zebranie komitetu obchodu Moniuszki w Wilnie, na którym ustalono program obchodu, jakim Wilno urzeczywistni swoje 100. Obchód odbędzie się 17 i 18 września i będzie połączone z odsłonięciem pomnika Moniuszki, który kosztami miasta stanie na skwerze przed kościołem św. Katarzyny. Jednym z punktów programu jest urządzenie wystawy muzyczno-teatralnej, która poświęcona będzie historii polskiego teatru w Wilnie i w ogóle na Litwie. Będzie zawierać ona również osobny dział, dotyczący Moniuszki.

Dnia 8 b. m. odbyło się przy licznych udziałach publiczności, przedstawicieli rządu i miasta od-

Echa kąpielowe.

Wronicz, 5 lipca.

Po niezbyt obiecujących początkach, sezon tegoroczny wszedł w okres pełnego rozwoju. — W chwili obecnej wszystkie niemal wille zakłady są zapalające, a zarząd zdrowotna stara się ułatwić i urozmaicić kuracjuszom pobyt. Źródła są od rana obłożone, przyczem mniejszość narodowa jest mniej licznie, niż w ubiegłych latach reprezentowana.

Utworzył się tu komitet zabawowy, który ujął w swoje ręce inicjatywę zabaw i rozrywek i wywiązuje się z zadania doskonale. Na dzień 8 lipca zapowiadany jest reünion, na który wybiorą się całe Wronicze, a na dzień 16 b. m. wielki festyn z zabawą taneczną. Na te dwie daty spodziewamy się zjazdu nie tylko z blizszej, ale i dalszej okolicy. Pan pięknych mnóstwo, zato pleć brydla jest tylko w brzydkich okazach do oglądania.

M. R. P.

KRONIKA

Kraków, 13 lipca.

PRZYJAZD NAUCZYCIELSTWA POMORSKIEGO. Wczoraj o godz. 9 wieczór przyjechała do Krakowa wywieczka nauczycielstwa i duchowieństwa pomorskiego w liczbie 50 osób z Gruciszewa, Torunia i Bydgoszczy. Gości powitał na dworcu inżynier miasta wiceprezydent dr Wielgus oraz komitet przyjęcia, złożony z przedstawicieli nauczycielstwa krakowskiego. Wiceprez. Wielgus w swym przemówieniu podniósł, że nauczycielstwo pomorskie ma szczególnie ciężkie obowiązki do spełnienia w zacieraniu dawnych różnic dzielnicowych, wszczętych niedługo przez zabór w srochach młodzieży. Wiceprezydent zakończył swoje przemówienie okrzykiem na cześć nauczycielstwa z Pomorza.

Wywieczka zabawi w Krakowie przez kilka dni.

UDZIAŁ W UROCZYSTOŚCI GÓRNOŚLĄSKIEJ W KATOWICACH. Celem wzięcia udziału w uroczystości przyłączona Śląska Górna do Rzeczypospolitej polskiej w Katowicach dnia 16 lipca br. Towarzystwo ochrony kresów zachodnich zaprasza uprzejmie przedstawicieli i przedstawicieli wszystkich organizacji, korporacji, związków, cechów, Sokółstwa i harcerzy na konferencję w dniu 13 lipca br. w biurze Towarzystwa przy ul. Wielopole 4, II p. o godz. 6 po poł. Poza delegacjami pragnący udać się z Krakowa zechcą zapisywać się w biurze rano o godz. 9 do 1 i po południu od 4 do 7 do soboty godz. 12 w południe. Jeśli zgłosi się odpowiednia ilość będzie nadzwyczajny połącz. OFIARY KATASTROFY LOTNICZEJ. Zmarły tragicznie skutkiem katastrofy lotniczej w Rakowicach we wtorek rano śp. Ludwik Nazimek, pomocnik pilot, liczył lat 32 i swoim czasie odznaczył się przy obronie Lwowa, jak również w walce o wschodnie granice Rzeczypospolitej. Pogrzeb zmarłego bohatera odbędzie się dziś we czwartek o godz. 4 po południu z kaplicy szpitala załogi przy ul. Wrochowskiej. Na pogrzeb, który urządza korpus oficerski 2 pułku lotników, popieszą niezawodnie tłumy Krakowian, by oddać ostatnią posługę tak uroczajnie zmarłemu na posterunku oficerowi.

Druga ofiara katastrofy lotniczej monter Ringhofer ma się nieco lepiej i jest nadzieja utrzymania go przy życiu.

UNIEMOŻLIWIENIE PRZECHADZEK NA DEPTAKU. Jak wiadomo, na Błoniach, wzdłuż deptaku, będącego głównym celem przechadzek dla mieszkańców Krakowa, pragnących odstąpić z miejskim powietrzem, wiedzie także droga dla pojazdów konych. Od wczesnej wiosny aż do późnej jesieni po drodze tej zakazana jest jazda dla samochodów. Ostatnio drogę tę mimo istniejącego zakazu obrali sobie za teren popisów jazdy kanalerskiej panowie motocykliści, którzy pedałując z szaloną szybkością pozwalają sobie zwłaszcza w porze wieczornej na uganianie po samym deptaku, wznoszącą popłoch wśród przechodniów. Zaznaczyć należy, że również i cykliści mimo, że mają drogę wygodną, pedał zazwyczaj po deptaku, u-

niemożliwiające korzystanie ze spokojnego spaceru przechadającym się. Tego rodzaju przekraczanie przepisów nie powinno być nadal tolerowane. Motorzystów należy bezwarunkowo w takich wypadkach poddać do odpowiedzialności, zaś o ile cykliści nie zaprzestają swych jazd po deptaku w dzień magistrat również i cyklistom zabronić jazdy po drodze dla jedynych na Błoniach.

NOWE ROZPORZĄDZENIE W SPRAWIE OBOWIAZKU DOSTARCZANIA BEZPŁATNYCH DROKÓW. Ostatni »Dziennik Ustaw« Nr 49 zawiera rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych z 8 czerwca br., dotyczące zmiany rozporządzenia z 12 lutego 1919 w przedmiocie dostarczania bezpłatnych egzemplarzy druków. W myśl nowego rozporządzenia, przewidziana dekretem o tymczasowych przepisach prasowych, obowiązująca ilość egzemplarzy druków, która winna być dostarczona bezpłatnie do miejscowego państwowego urzędu administracyjnego, wynosi obecnie 9 egzemplarzy, przy czternastu zaś 10 egzemplarzy. Z tej ilości przeznaczono są 2 egzemplarze, przy czternastu 3, dla ministerstwa spraw wewnętrznych oraz po jednym egzemplarzu dla bibliotek uniwersyteckich w Warszawie, Krakowie, Lwowie, Wilnie i Lublinie, dla Biblioteki publicznej w Warszawie i Biblioteki Towarzystwa przyjaciół nauk w Poznaniu.

KONTROLA NAD SPRZEDAŻĄ TYTONIU. Dowiadujemy się, że w piątek 14 b. m. równocześnie we wszystkich hurtowniach i trafikach, o ile hurtownie wykupią z fabryki tytoniu towar, będą sprzedawane wyroby tytoniowe dla publiczności pod kontrolą urzędników skarbowych. Hurtownie niezapłacone widocznie z zarządzanej kontroli podają do izby skarbowej, że nie mają gotówki na wykupno wyrobów tytoniowych z zadaniem skredytowania towaru. Kredyt ten w żadnym wypadku nie może być uwzględniony, gdyż nigdy tego dotychczas nie praktykowano, a również i hurtownie dotąd kredytu nie żądały. Co do hurtowni asygnowanych przy ul. Florjańskiej należy wyjaśnić, że rzeczywiście otrzymała ona już wielki zapas wyrobów tytoniowych, jednak w myśl rozporządzenia gen. dyrektora monopolu tytoniowego w Warszawie może sprzedawać towar tylko za asygnotami. Również dowiadujemy się, że Izba skarbową poleciła podległym sobie władzom zamknięcie kilkunastu drobnych trafik, aby w ten sposób poleżyć bez rozdrabniania sprzedaży tytoniu i umożliwić baczniejszą kontrolę nad trafikantami.

PODROŻENIE CEGIELKI WAWELSKIEJ. — Kierownictwo robót restauracyjnych na Wawelu komunikuje: Liczba cegiełek wawelskich od początku akcji, czyli od lutego 1921 roku, dosięga 3.000, przynosząc dochód 90 milionów marek. O ile kwota 30.000 Mkp. pokrywała w początku zeszłego roku koszt jednego dnia roboty, o tyle obecnie suma 30.000 Mkp. zaledwie opęda koszt jednej godziny. A więc wobec dziesięciokrotnego podrożeń roboty i materiału, cegielka obecnie powinna kosztować około 300.000 Mkp. Kierownictwo odnowienia Zamku na Wawelu zwróciło z podniesieniem ceny cegielki do ostatniej chwili — obecnie jednak ceny się zmuszone podnieść ją do stu tysięcy (100.000) Mkp., licząc, że społeczeństwo nie zniechęci się i uzna konieczność tej podwyżki. Zmiana ta nastąpi z dniem 1 sierpnia b. r. Do tego dnia cena cegielki pozostaje bez zmiany.

KONKURS KOMPOZYTOREK. Departament sztuki ministerstwa wyznaczył religijnych i oświeceniowych ogłasza konkurs na napisanie kwartetów smyczkowych. Nagrodzone będą dwa utwory kwartetowe przez sąd konkursowy, w skład którego wchodzi: delegat departamentu sztuki oraz dyrektorowie państwowych konserwatorów w Warszawie i w Poznaniu. Sąd konkursowy wymagać będzie bezwzględnej wysokiej wartości artystycznej dzieła i uwzględni tylko utwory autorów narodowości polskiej, nigdzie niedrukowane, ani niewykonane. Nagrody wynoszą po 550.000 Mkp. Do każdego z nadesłanych utworów dołączyć należy kopertę z godłem, wypisanem również na egzemplarzu dzieła, zawierającą dołącznie adres, imię i nazwisko autora. Utwory pozostają własnością autorów. Departament zastrzega sobie prawo pierwszeństwa wykonania nagrodzonych utworów. Termin konkursu kończy się dnia 16 grudnia 1922 roku włącznie. Utwory konkursowe należy przysłać do departamentu sztuki ministerstwa wyznaczył religijnych i oświeceniowych (Warszawa, Nowogrodzka 21).

WYWIECZKA DZIENNIKARZY SZWAJCARSKICH W ZAKOPANEM. Dnia 8 b. m. przybyła do Zakopanego wywieczka dziennikarzy szwajcarskich. Goście szwajcarscy bawili w Zakopanem dwa dni. W pierwszym dniu zwiedzili Morskie Oko w Tatracach i Dolinę Kościelińską. Nad Morzem Okiem powitał ich w języku francuskim Tadeusz Romaniszyn, a inżynier Towarzystwa Tadeusz Romaniszyn. Odpowiedział redaktor »Tribune de Geneve« p. Combe. — Dziennikarze szwajcarscy okazali żywe zainteresowanie sprawą graniczną Jaworzyny. Objasnili w tej sprawie admi. kapitan Romaniszyn. Zwiadczenie tegoroczne dnia Dolinę Kościelińską, mieli goście szwajcarscy sposobność podziwiania między innymi pięknych i barwnych tanców góralskich. Następnego dnia wzięli udział w uroczystościach górnośląskich i byli na wiece, odbył się pod pomnikiem grunwaldzkim. Gościom urządziła licznie zebrana publiczność gorącą oświecę. Po obiedzie zwiedzili goście sanatorium »Czerwone Krzyże« i dra Dluskiego, a wieczorem odjechali do Zagłębia Dąbrowskiego.

JAZDA NA GAPE. Organa policji na krakowskim dworcu osobowym aresztowały pewnego ośmika, który odtył podróż z Piotrkowa do Krakowa bez biletu kolejowego, przez co wyrządził skarbowi kolejowemu szkodę na 5400 mk. Aresztowany podał, że nazywa się Modest Schoeffler, ma lat 16 i pochodzi z Kreszowa, ponieważ jednak znalazłony przy nim dokument wystawiony jest na nazwisko Józefa Mosingierowicza, przeto zachodzi podejrzenie, że aresztowany umyślnie podał fałszywe nazwisko. Dalsze dochodzenia ustalą tożsamość aresztowanego.

ARESztOWANIE AWANTURNIKÓW. Wczoraj Henryk Sabuda, lat 19, robotnik ślusarski, będąc w stanie niebezpiecznej napaści na właścicielkę szynki przy ul. Warszawskiej, Rothweinową, zdemolował przytem urządzenie sklepu, a groźąc Rothweinową nożem żądał wydania mu pieniędzy z kasy. Wezwane organa policji z trudem zdobyły napastnika obawiając się i odprowadziły na inspekcję. W obronie Sabudy stanął niejaki Jan Opieła, lat 20, również robotnik ślusarski, który utrudniał aresztowanie swego kolegi. W końcu i jego obawiając się i odstawiono do aresztów policyjnych.

ZŁODZIEJSKA PARA W POTRZASKU. Od pewnego czasu władze policyjne zwróciły uwagę na fakt mnożących się kradzieży kieszonkowych,

popelnianych wśród ścisłu przy odbieraniu kryty w garderobach teatrów krakowskich. Śledztwo wykazało, że kilka takich kradzieży dopiadała się nie jaka Anna Czyż, żona znanego złodzieja warszawskiego, Mieczysława Czyż. Kobieta owa ubrana wytwornie, przez dłuższy czas grasowała z niejakiem Czesławem Piotrowskim, rodem z Warszawy, porzucając swego męża. Para ta przebywała w Krakowie od 27 maja br. i zamieszkuje pokój w hotelu Francuskim. Przy rewizji zakwestionowano a wytwornie złodziejskiej gotówkę, kilka przedmiotów biżuterii, licząc garderobę męską i damską itp. Prócz kradzieży kieszonkowych Czyżowa ma na sumieniu usłowaną kradzież w sklepie Schreiberowej przy ul. Florjańskiej, podezas oglądania sztuki jedwabiu. Para złodziejska nie może wykazać z czego się utrzymuje, jakkolwiek za sam hotel płaci regularnie po 4100 mk. dziennie. Dalsze śledztwo wykazuje, czy podejrzenia o popełnienie szeregu innych kradzieży kieszonkowych i sklepowych przez ujętą parę, są uzasadnione.

FATALNY SKOK PRZEZ OKNO. Wczoraj 14-letni Adam Zieliński, przytrzymany przez organa I komisariatu przy ul. Dietlowskiej za kradzież kieszonkową, wyskoczył z biura komisariatu przez okno na I piętrze na bruk ulicy. Skok był fatalny, gdyż młody niekierownik potłukł się dotkliwie. Pogotowie ratunkowe opatrzyło rannego, który gożnał licznych obrażeń. Zielińskiego przewieziono do szpitala św. Łazarza.

SPOTKANIE NA TANDECIE. Na targu tandetnym p. Franciszka Nowakowa spowodowała aresztowanie Ewy Czekaj, lat 24, która przed pewnym czasem nocując u Nowakowej skradła jej kilka przedmiotów garderoby.

KRADZIEŻ. Nieznajomy sprawca skradł wczoraj w sklepie B. Rogoży przy ul. Siennej 1, szczerą materję wartości 100.000 marek na szkodę Rafała Perlbergera, kupca z Łodzi.

Z kraju i ze świata

KOŚCIÓŁ EWANGELICKI POLSKI. A. W. do nosi z Warszawy. Dnia 12 b. m. w konsystorzu ewangelicko-augsburskim rozpoczynają się pertraktacje między przedstawicielami lódzkiej rzeczy ewangelickiej a superintendentem Bursche, które dotyczyć będą uzgodnienia zaprzętu między niemieckim a polskim kołem ewangelickim, w sprawie przyszłej organizacji kościoła ewangelicko-augsburskiego w Polsce. Jak słychać, w razie nie dojścia do porozumienia, polskie koła ewangelickie liczą się z możliwością utworzenia osobnego polskiego ewangelickiego kościoła.

NAPAD BANDYTÓW NA DWÓR. Przed kilku dniami na dwór Siniolę w powiecie węgrowskim w Król. Polskiem, w odległości 11 kilometrów od stacji kolejowej Mrozy, nacierają p. Władysława Filiewicza, dokonali bandyci niezwykle śmiałego napadu. O godz. 9 wieczorem przed dwór zajeżdżał samochód, z którego wysiadło kilku mężczyzn. W Siniolę znajdowało się wówczas wiele gości, którzy przyjechali tam na letnisko. Oprócz licznych krewnych dr Filiewicza, znajdowali się tam pp.: Szolowsky z dziećmi, Władysław i Irena Rybiński z Warszawy, oraz profesor uniwersytetu warszawskiego Józef Ujejski z żoną i dziećmi.

Po roztawieniu warty przed dworem, bandyci wtargnęli do wnętrza dworu a następnie po sterowaniu napoikami domowników z okrzykiem »gdy do góry« weszli do stołowego pokoju, gdzie właśnie zastawiono stół do kolacji. Ograbiliwszy doszczętnie znajdujących się tam domowników, i gości z gotówką i wszelkiej biżuterii i spakowaniu w torebki cenniejszych przedmiotów, kazali p. Filiewiczowi zaprowadzić ich do gabinetu, gdzie po rozbiciu biurka zabrali znalezione tam sumię pieniężną, około ¼ miliona mk. pol.

Po dokonaniu grabieży bandyci wrócili do jadalnego pokoju i zasedli do kolacji, przygotowanej dla domowników. Zachowanie się bandytów w czasie kolacji było poprawne; znać było, iż są ludzie inteligentni. Jeden tylko z pomiędzy nich, którego nazywano »Miotłą«, czynił wrażenie prostaka. W czasie kolacji prowadzili między sobą dyskusję polityczną i wyjaśniali domownikom, że winno są wszystkiemu warunki polityczne, oni zaś sami prowadzą tylko walkę z burżuazją.

Charakterystyczne, że gdy bandyci już zabierali się do wyjścia, p. Ujejski zaczęła blednąć, że mąż jej jest profesorem i blednym człowiekiem; wtedy bandyta zaczął rozpakać torebki i polecił pani U. rozpoznać ubranie swego męża, które następnie zwrócił, podtrzymując, że ma jednego profesora przyjaciela, i wie, że istotnie są to biedni ludzie.

Zarządzący natychmiast za bandytami pościsł nie dał rezultatu. Później stwierdzono, że ci bandyci usiłowali dokonać rabunku w pobliskiej wsi, zostali tu jednak spłoszeni. Prawdopodobnie jest to sama banda, która dokonała napadu na dwór hr. Zamczyńskiego. Wskazują na to pseudonimy bandytów, bowiem i u hr. Zamczyńskiego w Starej Wsi była »Miotła« i były »Widły«.

Jeden z dzienników warszawskich podnosi przy tej sposobności »aktualność« prasy społecznej, która teraz dopiero dowiaduje się o napadzie na dwór w Siniolę, który zdarzył się ...21 czerwca.

My przy tej sposobności uczynić musimy skromną uwagę. Jeden z najstarszych dzienników warszawskich wymienia, jako gościa we dworze w Siniolę, prof. uniw. warszawskiego Józefa Ujowskiego, zamiast Ujejskiego i to parokrotnie. Inny zaś dziennik wymieniają powszechnie znaną nazwisko p. Ujejskiego, jako profesora uniw. warszawskiego, zapominając o jego stanowisku pytańskim (sic).

Jest to już gorsząca ignorancja dziennikarska. JAZD ROZKŁADOWA NAUGÓR. Zamknięty o negląd zjazd naukowo-rolniczy w Bydgoszczy zgromadził stu kilkadziesiąt uczestników z całej Polski. W zjeździe brali udział profesorowie: E. Godlewski, Zypicki, Golicki, Trzebiński i wielu innych z Puław; Marchlewski, Szarycki, Zaleski z Krakowa; Górski ze Lwowa, Rostafinski, Miklaszewski, Turczynowicz, Kościński i Szulc z Warszawy; Niklewski, Pietruszczyński, Terlikowski z Poznania. Poza tem w zjeździe uczestniczyli Instytut naukowo-rolniczy z dyrektorem Bassalikiem na czele. W sekcji ogólnej, której przewodnicząco powierzone redaktorowi »Gazety Rolniczej« dr Janowi Lutosławskiemu z Warszawy, wygłosił referat o przemianie materji u roślin i zwierząt prof. Marchlewski. Głównym zadaniem zjazdu było powołanie do życia Związku zakładów doświadczalnych, na podstawie referatu p. Kościńskiego i Celichowskiego, oraz Pietruszczyńskiego i Głowackiego. Stanowiło to temat zebrania plenarnego. Potem pracowały sekcje specjalne: doświadczalna, gleboznawcza, zootechniczna, hodowli roślin, nasienna i ogrodnicza. Na zjeździe poruszono także żywotną sprawę przedstawicieli polskiego w międzynarodowym instytucie rolniczym w Rzymie.

Racjonalny sposób walki z drożyzną

Drożyzna chleba i zboża czyni w ostatnim czasie nieuzasadnione niemożliwe postępy. Ceny pszenicy podniosły się od lutego b. r. z 13.000 Mkp. na 23.000 (czyli o 80 procent), żyta z 8.000 na 16.000 Mkp. W tym samym okresie cena ubrania podniosła się z 8.000 na 9.000 Mkp. (12 i pół procent), cena obuwia z 16.000 na 19.000 Mkp. (18 proc.). Maszyni rolnicze i artykuły pierwszej potrzeby, importowane z zagranicy, stanęły nawet w tym okresie. Obieg banknotów zwiększył się od stycznia do maja z 233 na 255 miliardów, czyli o 10 procent, czyli, zwykłe cen artykułów o 10 proc. można uważać za nieuzasadnioną tym samym wzrostem obiegu banknotów. Nie można tego natomiast powołać o nieproporcjonalnej, ośmiuśięcioprocentowej, czy stu procentowej zwwyżce cen zboża, spowodowanej wyłącznie niemożliwością spekulacji.

A przecież ta nieustająca zwwyżka, powodująca drożyznę wszelkich innych artykułów pierwszej potrzeby, spowodować musi katastrofę dla całego naszego życia gospodarczego. W takich warunkach mironka jest równoważą budżetu państwa i stabilizacją waluty, brak zatem stałych podstaw do kalkulacji, co za tem idzie, niemożliwą staje się normalna produkcja przemysłowa i normalny handel. Nie może być też mowy o ścisłaniu normalnych podatków. Opłaty podatkowe okazują się już w chwili ich płacenia niewystarczającymi, gdyż potrzeby państwa wzrosły znacząco, dzięki nowym podwyżkom oficerów i urzędników, wogóle kosztów administracji państwowej.

O sposobach walki z drożyzną pisało i mówiono, jak wiadomo, już wiele, zbyt wiele... Rząd wieleś w realne kształty wiele pomysłów, które, jak się w praktyce później okazało, nie tylko nie przyniosły korzyści, ale często wyrządzały nawet wielką szkodę. Bo jest właściwie tylko jedna droga, zdolna do powstrzymania dalszego wzrostu drożyzny: państwo musi mieć możność regulowania cen i przeszkadzania spekulacji w zyskiwaniu pomysłach dla niej konfunktury. Jednak bynajmniej nie środkami policyjnymi, które już tyle razy ujawniły nie tylko u nas, ale i w innych państwach, swoją bezcelowość. Skuteczna ingerencja państwa oparta być musi na przesłankach natury ekonomicznej i następnie może tylko wtedy, gdy państwo będzie miało w swoich rękach pewien zapas zboża, który w stosownym momencie rzucić może na rynek, powstrzymując w ten sposób zwwyżkę cen, a nawet przez dalsze na sycanie rynku będzie mogło spowodować cenę zniżki do wysokości właściwej, to jest uzasadnionej zwykłą emisją banknotów.

Tego też domaga się memoriał, jaki Spółdzielnia spożywczo-rolnicza powiatowych Związków komunalnych i miast województwa warszawskiego wystosowała do ministra skarbu, jako nadzwyczajnego komisarza do zwalczania drożyzny. Memoriał żąda, celem walki z drożyzną, utworzenia »drożyznowego zapasu zboża«, administrowanego przez samorząd. Zapas ten wynosiłby musiał, jak ustalono w komisjach międzyministerialnych, około 10.000 wagonów i winien być natychmiast uzupełniony w chwili ustalenia cen na rynku wewnętrzny i zewnętrzny.

Przeprowadzenie tej akcji państwo mogłoby powierzyć samorządom powiatowym czy miejskim, rozporządzającym wyrobionymi organizacjami handlowymi w postaci sejmików biur handlowych, czy miejskich wydziałów aprowizacyjnych, posiadających niezbędny aparat administracyjny, magazyny i t. p. Na zakup wspomnianego zapasu potrzeba około 15 miliardów marek.

Horoskopy zbiorów na rok przyszły nie układają się zbyt pomyślnie. Urząd statystyczny określa stan zbiorów ożynich i jarych na 2 i 2 i pół (5 najgorszy), czyli, że przyszłość zapowiada się nie mniej ciężko, jak teraźniejszość.

O zwrot archiwów i zbiorów polskich

W niedzielną i poniedziałek odbyły się w Moskwie obrady specjalnej komisji polsko-rosyjsko-ukraińskiej w sprawie zwrotu Polsce wywiezionych archiwów, bibliotek i zbiorów muzycznych. Na posiedzeniu niedzielnym doszło do skutku porozumienie co do zwrotu pewnych archiwów urzędowych mniej ważnych, natomiast na zwrot ważniejszych archiwów rosyjscy członkowie nie chcieli się zgodzić, proponując w pewnych wypadkach wydanie kopii oryginałów. Delegat polski nie zgodził się na to, ponieważ zwrócił się do rządu w Warszawie o pozostawienie kroków drogą dyplomatyczną dla odzyskania archiwów.

W niedzielną obradowano nad sprawą wywiezionego w r. 1892 gabinetu rycin, wcielonego do petersburskiej Akademii sztuk pięknych. —

DODATKI DLA WOJSKA POLSKIEGO NA G. ŚLĄSKU. Oddziały wojskowe, przeznaczane do objęcia Górnego Śląska, przez normalnego uposażenia krajowego otrzymują specjalne dodatki terenowe, które wynoszą dla generała-broni 250 mk. niem., oficerów sztabowych 60 mk. n. dziennie. Nadto podoficerowie i szeregowi otrzymują od 50 do 15 mk. n. dziennie.

REKTOR EM. UNIWERSYTETU W LUBLINIE w miejsce śp. ks. J. Radziwiłłowskiego wybrany został podczas zjazdu episkopatu kaszubskiego w Częstochowie, O. Jacek Woroniecki z zakonu kanonickiego.

POŻAR MIASTECZKA W LUBELSKIM. Dnia 9 bm. o godz. 4 rano w Rykach, pow. garwoliński wybuchł z przyczyny nieostrożności obłożenia się z ogniem, w jednym z domów na rynku pożar, skutkiem którego wrócić całe prawie miasteczko stanęło w płomieniach. Pożar był tak gwałtowny, że lokalna straż pożarna nie była w możności ognia opanovać. Dopiero za przybyciem straży ogniowej z Ireny, wojskowej z Dębina i ochotniczej z Kłoczowa, zdołano około godz. 10 pożar ująć. Rozmiar szkody jest bardzo wielki. Dwie trzecie miasteczka spłonęło, 2000 ludzi bez dachu nad głową. Z budynków państwowych spłonął posterunek policji i szkoła. Pastwą ognia stał się również budynek Stow. żywności, z którego jednak prawie wszystkie towary uratowano.

NAPADY BANDYCKIE W KRÓL. POLSKIM nie przestają być plagą ludności. I tak we wsi Bronisławice w pow. grójeckim sześciu uzbrojonych w rewolwery i karabiny bandytów, wpadło do domu Szymona Witkowskiego, pobili go ciężko i złamali mu rękę, poczem zrabowali 88.000 mk. i górnorob wartości około miliona mk., poczem uciegli.

SĄD KONKURSOWY LWOWSKIEGO „ECHA” wypadł następująco: pierwszej i trzeciej nagrody nie przyznano żadnemu z nadesłanych utworów. Drugą nagrodę przyznano utworowi pod godłem „Tatry”, którego autorem jest ś. p. Piotr Smereczek, Lwów. Zaszczepione odznaczeni zostali kompozytorowie utworów, opatrzonego godłem „Arfa” — prof. Komor, Kraków — „Bard”, Lipski, Kraków — „Bożydar”, Feliks Rybiński, Warszawa — „Liranka”, prof. St. Rączka, N. Sącz — „Piosenkarz”, Feliks Nowowiejski, Poznań — „Sens”, Feliks Nowowiejski, Poznań. Utwory niemagierzone i nieodznaczone, a nieodbrane do 1 sierpnia 1922 roku, stają się własnością Towarzystwa. Po utwory należy zgłaszać się listownie lub osobiście u prezesa „Echa” dra Jana Schmara, Lwów, Hallicka 19.

Wobec nieprzyznania pierwszej i trzeciej nagrody nadesłanym utworom, wydział „Echa” rozpisuje dodatkowy konkurs na większy utwór chóralny męski a capella, według tematu dowolnie obranego. Czas wykonania utworu nie może przekraczać 15 minut. Utwór ma być oryginalny, na żadnym konkursie nienagrodzony i dotychczas niewykonany. Nagroda wynosi 50.000 Mkp., prócz listów pochwalnych. Sąd stanowi plebiscyt członków „Echa”, jako wykonawcy. Utwory należy nadsyłać do 15 września b. r. pod adresem: Dyr. Jana Ranciga, ul. Rutowskiego 23.

KATASTROFALNY WYBUCH W RZESZOWIE. „Gazeta Poranna” donosi, że wczoraj o godz. 6 wieczorem Rzeszów zaalarmowany został straszną detonacją. Zanim zdolano stwierdzić przyczynę na miasto padać poczęły pociski z ciężkich dział, wywołując straszliwy popłoch. Okazało się, że skutkiem pożaru nastąpił wybuch prochowni w okolicy, położonej w oddaleniu zaledwie 1 km. od Rzeszowa, we wsi Powicznej. W prochowni tej znajdowały się składki pocisków do dział ciężkich, które zaczęły eksplodować, siejąc odłamkami w dużym promieniu. Okoliczność ta uniemożliwiała wszelkie ratunki, tak, że wojsko i straż ogniowa musiały zaniechać akcji ratunkowej. Na razie nie można ustalić ani rozmiarów katastrofy ani jej przyczyny. Nie wiadomo także, ile ofiar za sobą wybuch poczynił, w każdym razie w samem mieście wybuch nie wyrządził większych szkód, natomiast wioska Powiczna, położona najbliżej miejsca katastrofy została zupełnie zniszczona, zarówno od wybuchu, jak i skutkiem pożaru, który zniszczył padające granaty. Dalszych szczegółów brak. Władze wojskowe zarządziły natychmiastowe dochodzenia, które nie przyniosły dotychczas żadnych rezultatów. Najprawdopodobniej wybuch nastąpił skutkiem nieostrożności, aczkolwiek zamach zbliżył również nie jest wykluczony.

ZAMKNIĘCIE GAZETY ZARGONOWEJ. Ostatni numer tygodnika wileńskiego w zargonie „Inser Cajt” został skontiskowany, a gazetę zamknięto. Redaktorka Ryfka Epstein ma już proces w sądzie za obrazę wyroku sądowego. Policja opieczętowała drukarnię, w której gazetę drukowano. Nazajutrz drukarnię otworzono i opieczętowano jedynie pomieszczenie redakcyjne w tej drukarni.

POCZTA SAMOLOTOWA. Z Wiednia donoszą: Z dniami 16 bm. zaczęła kursować samoloty pocztowe między Austrią, Czechosłowacją, Węgrami, Polską i Francją. List z Wiednia do Warszawy będzie opłacać zwykłej taksy kosztował 800 koron austriackich.

WYROK NA MORDERCÓW TISZY. Trybunał wojskowy wydał wyrok w sprawie morderców hr. Tiszy. Uznano ich za winnych gwałtu i skazano na roboty przymusowe od dwóch do siedmiu lat. Winy morderstwa nie można było ustalić, albowiem oskarżeni działali pod nadziem psychicznym i nie mogli byli sobie zdawać sprawy ze zbrodniczości swojego postępowania. Sąd w motywach podniósł, że wprawdzie oskarżeni winni byli odmówić wykonania rozkazu, ponieważ jednakże otrzymali rozkaz w czasie, w którym obowiązywało prawo wojenne, sąd uwzględnił to, że odmawiając wykonania rozkazu, byłby narazili własne życie.

OLBRZYMI WYBUCH. W składzie amunicji w Groden pod Cuxhaven nastąpiła eksplozja amunicji, która przybrała olbrzymie rozmiary. Ponieważ połączenia telefoniczne uległy przerwie z powodu eksplozji, brak dotąd bliższych szczegółów. Słychać, że z całego zakładu pozostała tylko jedna szopa. Olbrzymia łuna była widoczna na daleką odległość.

Po pierwszej eksplozji nastąpiły dalsze. Towarzystwo u silne detonacje. Dotychczas nalaziono 30 zabitych i rannych. W czasie katastrofy pracowało w magazynach 200 robotników. W Cuxhaven został szereg osób rannych odłamkami szkła z wyginionych sił wybuchu okien.

WYKONANIE WYROKU ŚMIERCI na duchownych prawosławnych, jak „Times” donosi, wstrzymał na razie rząd sowiecki.

CHOLERA AZJATYCKA W BUKARESZCIE. Z Bukaresztu donosi P. A. T. 12 bm.: W jednej z gmin podmiejskich skonstatowano pięć wypadków azjatyckiej cholery. Przeprowadzone śledztwo wykazało, że zarazę przyniósł żołnierz, przybyły z granicami Besarabii.

PROGNOZA NA CZWARTEK. Zachmurzenie zmienne, chłodno, przelotne deszcze, wiatry w kierunku północnym, potem zmienne.

TEATRY KRAKOWSKIE:

Z TEATRU IM. SŁOWACKIEGO. Dziś, 14 lipca, w Teatrze im. Słowackiego arcydzieło Fredrońskiego „Zemsta” w świetnym wykonaniu pp. Bodnarowskiej, Modzelewskiej, Jednowskiego, Działoszy, Nowiarowicza, Mierczyńskiego, Szymonowskiego, Senowskiego, Puchalskiego, Kustowskiego i Modzelewskiego. Jutro wesoła komedia Ruskowskiego „Mąż z grzesznością”, która w pełni powodzenia ustąpiła miejsca „Przechodniowi” z gośmiń warszawskiemu. W sobotę wchodzi na afisz nowość autora „Pana posła” M. Fijałkowskiego, satyryczna komedia „Drugi mąż”, święcąca obecnie triumfy w warszawskim teatrze Polskim. Olbrzymie powodzenie tej sztuki w Warszawie zapowiada jej sukces także i na naszej scenie.

OPERA I OPERETKA. Dziś we czwartek jedyną z najwspanialszych operetek „Aspasze”, która zdobyła tak olbrzymi sukces dzięki swej oryginalnej treści, wspaniałym tańcom oraz przepysznym grze całego zespołu operetkowego, budząc podziw i zachwyt. W piątek wystawia nasz teatr prześliczną operetkę „Amor w śniegu”, której treść osnuta na 1000 stusim panującym na dworze wiedeńskim za czasów panowania cesarza Franciszka Józefa. Niezwykle tańce, bogate kostiumy, wspaniała wystawa oraz rekordowa gra artystów budzą zachwyt, wywołując huragan śmiechu i oklasków.

REPERTUARY:

TEATR IM. SŁOWACKIEGO:

Czwartek, 13 bm.: „Zemsta”.
Piątek, 14 bm.: „Mąż z grzesznością”.
Sobota, 15 bm.: „Drugi mąż”.

TEATR „OPERA I OPERETKA”:

Czwartek, 13 bm.: „Faworyt”.
Piątek, 14 bm.: „Amor w śniegu”.

TEATR „BAGATELA”:

Czwartek, 13 bm.: „Madame Boceacio”.
Piątek, 14 bm.: „Madame Boceacio”.
Sobota, 15 bm. po pol.: „Dr Stieglitz”; wieczorem „Madame Boceacio”.
Niedziela, 16 bm. po pol.: „Dama z pod Nr 23”; wieczorem „Madame Boceacio”.

Kacik słowiański

SPROWADZENIE ZWŁOK MASLIJA-PODLIMBARSKIEGO, pisarza słowieskiego i bojownika o wolność Siles w czasie wojny światowej, zmarłego podczas internowania w Dolnej Austrii, z Hallahraun do Lublana, odbyło się wśród wielkiej uroczystości z końcem czerwca b. r. W pogrzebie z „Donu Narodowego” w Lublanie, gdzie wystawiono śmiertelną szczytą na widok publiczny, na emmentar św. Krzyża, wzięły udział dziesiątki tysięcy publiczności. Imieniem Związku Literatów słowieskich przemawiał nad grobem literat Finzgar. Na wyrazne życzenie zmarłego śpiewał nad trumną chór, złożony z 200 śpiewaków, napojów hymn cherwacki „Lepa naša”, a potem dopiero hymn słowieski „Naprej zastawa slave”.
Największe dzieło Podlimbarskiego pod tytułem „Pan Franciszek” (najlepsza powieść socjalno-polityczna w literaturze Słowian południowych) wydała w czasie wojny „Matka Słowieska”, a bezpośrednio po jej wydaniu nastąpiło internowanie autora z powodu zbyt prawdziwych obrazów ciemnienia SHS w Bośni w czasie okupacji austro-węgierskiej. — Podlimbarski rodem z Lublana, a nie z Lublana, jak pisał w „Lublińskim Związku”.
ECHA WYSTĘPÓW POLSKICH ARTYSTEK W BULGARII. Na zaproszenie Tow. polsko-bułgarskiego zjechały do Sofii z koncertami: p. Argasińska, śpiewaczka opery lwowskiej i p. Smolcówna, tancerka z baletu Teatru Wielkiego w Warszawie, by zapoznać publiczność bułgarską z polską pieśnią i tańcem. Krytyka sofijka z gorącym uznaniem wyrażała się o sztuce naszych artystek, pisma ilustrowane kilkakrotnie przynosiły ich fotografie, a publiczność za każdym razem zarzucała je kwiatami.

LITERACKI JUBILEUSZ W BULGARII. Kulturna Bułgaria obchodziła w tych dniach 25-letnią rocznicę pracy literackiej i publicystycznej D. Iwanowa, znanego pod pseudonimem Elin-Polina. Szczęśliwie twórczości Elin-Polina stanowią mistrzowskie opowiadania z życia chłopów bułgarskiego, w których w barwny sposób przedstawił jego wyzyskanie i obciążenie, wienienie i zabobony, a nade wszystko jego specjalną psychikę narodową. Jedyną jego nowelę, na język polski przełożoną przez J. Ancową pod tytułem „Pokusa”, drukowała „Nowa Reforma” w numerze 174 z roku 1905.

ODKRYCIA LITERACKIE W ROSJI. Rosyjska akademika uniętości ogłosiła niedawno cały szereg nowych tekstów Puszkina, między którymi jest wiele utworów poetycznych i prozajcznych, jako też zapiski krytycznych, dotychczas zupełnie nieznanych. Szczególną uwagę zwracają „Myśli podczas drogi”. — Sowiecki oddział prasowy podczas poszukiwań w archiwach b. carskiej cenzury znalazł kilka nieznanych wyjątków dzieł Dostojewskiego, oraz komedij Turgieniewa. Te ostatnie zamierza ogłosić moskiewski „Przebieg teatralny”.

„SLAVIA” (časopis pro slovanskou filologii, Praha, r. I. 3. 1.), od pół roku zapowiadana w mieście „Archiv” Jagića, ukazała się wreszcie przed kilku dniami w setną rocznicę wyjścia „Institucio” linguae slavicae dialecti veteris. Dobroskiego, w wydawnictwie wydawnictwa, z zasług czeskiego nim. oświaty, w redakcji językoznawcy O. Hujera (prowadzącego dział słowiański w humanistycznej i historycznej literatury M. Murki. Kolo „Slavia” zgrupowali się dawni współpracownicy „Archiv”, a więc: Jagić, Belić, Brückner, Niederle, Pasternek, Folivka, Ramovs, van Wijk i inni. W pierwszym zeszycie „Slavia” ogłosił prace z zakresu językoznawstwa: Belić, Irubickij, Dumovo, Ivšić, Ramovs i inni, etnografowie: prof. Arnoldov (Buncic), z literatury rosyjskiej prof. Ladoj (o Genczarewie), z użyczeń polskich spotykamy nazwiska prof. Brücknera (z recenzją historii literatury polskiej, ogłoszonej w Encyklopedji Polskiej) i prof. Churazowskiego (z przeglad wydawnictw i sprawozdań naukowych z zjazdów hist. lit. pol. od 1918—1921). Oprócz tego uzupełniają ten wspaniały zbiór liczne krytyki i referaty, oraz sprawozdania z ruchu słowiańszczyzny we wszystkich krajach Europy. Autorowie drukują prace w swoim języku ojczystym. „Slavia” nie będzie przynosić szczegółowej bibliografii naukowo-krytycznej, ponieważ krakowski „Rocznik slawistyczny” (red. Łoś, Nitsch, Rozwadowski), jako też inne słowiańskie pisma specjalne wypowiną to zadanie nader skutecznie.

„Slavia” wychodzić będzie co kwartał; cena dla Polski 100 k. cz. rocznie. Adres: „Slavia”, Praha I, Velešlaviova 4.

Nazwiska współpracowników „Slavia” mówią same za siebie i dają rękodzieło, iż pismo to godnie kontynuować będzie słynne tradycje „Archiv”, którego brak dawał się we znaki całej nauce, słowiańskiej zaś w szczególności. Kola naukowe i slawistyczne z prawdziwą radością przyjęły ten pierwszy numer wydawnictwa, zapowiadającego, tak swą zewnętrzna, jak i wewnętrzną formą, powrót do normalnych stosunków w dziedzinie naukowej, a także — co również jest bardzo ważnym — w dziedzinie wydawniczej. Vil. Fr.

POŻYCZKA PRZYMUSOWA W NIEMCZECH.

Berlin, 12 lipca (PAT). Komisja podatkowa Reichstagu przyjęła wczoraj w drugim czytaniu ustawę o pożyczce przymusowej. Wysokość pożyczki ustalona została na 70 miliardów marek. Przyjęto wniosek, że cały odfekt pożyczki przymusowej przeznaczony będzie na pokrycie dostaw rzeczowych na rzecz ententy.

REWELACJE O BOLSZEWICKO-NIEMIECKICH KNOWANIACH.

Paryż, 12 lipca (AW). Pisma poranne ogłaszają o rzekimym spisku bolszewickim w Paryżu. Bolszewicy mieli zamiar zamordować pewnych wybitnych francuskich mężów stanu, nadto stwierdzono, że rosyjska republika sowiecka zaplanowała Niemcom zaskoczyć Polskę bez poprzedniego wypowiedzenia wojny, poczem ohydwa sprzymierzeńcy mają się zwrócić przeciwko Francji. Niemiecy monarchiści prosili o odroczenie tego planu, gdyż przygotowania niemieckie nie są jeszcze ukończone.

AMERYKAŃSKI DIPLOMAT O STOSUNKACH NIEMIECKICH.

Paryż, 12 lipca (AW). Wedle wiadomości „Chicago Tribune” wczoraj przybył do Nowego Jorku b. amerykański poseł w Berlinie Gerard i oświadczył, że zapamiętał się na stosunki panujące w Niemczech, bardzo optymistycznie. Niemcy wyłagali dobrą naukę z lekcji rosyjskiej. Stosunki w Niemczech nie są wprawdzie świetne, jednakże daleko jest Niemcom do bankructwa.

ZNOWU KONFERENCJA.

Ellwese, 12 lipca (PAT). Rząd angielski zawiadomił rząd francuski o przyjęciu przez Anglię francuskiej propozycji zwołania konferencji przygotowawczej między przedstawicielami Francji, Anglii i Włoch w sprawie bliskiego wschodu. Na konferencję dopuszczeni będą również przedstawiciele Grecji i Turcji.

Podróż Polnarego do Londynu.

Londyn, 12 lipca (PAT). Biuro Reutersa dowiaduje się z kół rządowych, że Polnare został uproszony, aby we wzgląd na obecną sytuację parlamentarną w Niemczech przybył do Londynu na konferencję nie z końcem bieżącego miesiąca, jak to pierwotnie było projektowane, lecz wcześniej. Po spotkaniu premierów angielskiego i francuskiego odbędzie się plenarna konferencja Rady najwyższej, w której weźmie udział także Belgia i Włochy.

NIEPOWODZENIE SCHANZERA.

Rzym, 12 lipca (PAT). Wobec niepowodzenia Schanzera w Londynie i Paryżu, oraz wobec wznowienia się konfliktu między faszystami a komunistami, daje się zauważyć w prasie wrastające niezadowolenie z powodu rządów dotychczasowego ministra Schanzera. Dotychczas atakowali Schanzera umiarkowani liberali, obecnie atakują go lewicy. Poseł Treves wyraża się słabość rządu i nawołuje do utworzenia rządu o większym autorytecie. Dziennik ten stwierdza, że tylko przypieszenie feryj parlamentarnych może uratować rząd obecny.

SOWIETY WOBEC KLERU KATO-LICKIEGO.

Petersburg, 12 lipca (PAT). Rząd sowiecki zażądał od duchowieństwa katolickiego pismem stwierdzenia, że goździ się ono na następujące warunki, pod którymi jedynie mogą być pozbawione do używania kościoły: Księża zobowiązują się do nieprowadzenia agitacji antybolszewickiej, zgadzają się spełnić wszelkie życzenia rządu w zakresie spraw kościelnych i podlegają się kontroliowaniu personelu nadzoru kościelnego. Księża katolicy wykładają będą religię młodzieży w wieku ponad 18 lat.

Dział ekonomiczny

*** RAPORTY GOSPODARSTWA POLSKICH PLACÓWEK ZAGRANICZNYCH.** Ministerstwo spraw zagranicznych zarządziło, by placówki zagraniczne nadsyłały raporty gospodarcze ze specjalnymi informacjami o cenach towarów zagranicznych, zwłaszcza będących przedmiotem importu do Polski, czy wywozu z Polski. Ceny będą podawane 15 i 30 każdego miesiąca. Raporty gospodarcze życia rządu w zakresie spraw kościelnych i podlegają się kontroliowaniu personelu nadzoru kościelnego. Księża katolicy wykładają będą religię młodzieży w wieku ponad 18 lat.

*** WEGIEL GÓRNOŚLĄSKI DLA POLSKI.** W sterrach zbliżonych do min. przom. i handlu utrzymuje się przekonanie, że w związku z przejęciem przez Polskę G. Śląska, konieczne jest zastrzeżenie węgla na liście towarów, zakazanych do wywozu za granicę. Zakaz taki powinien trwać przynajmniej do tej chwili, dopóki nie będą wybudowane nowe zaprojektowane połączenia kolejowe G. Śląska z Polską. Obecnie na G. Śląsku obowiązuje ustawa z 1917 r., przepisująca ścisłą reglamentację ruchu węgla. Polska otrzymuje obecnie z przynależnej jej kontyngentu górnośląskiego około 350.000 ton węgla niskiej jakości, ilość ta jednak zaledwie wystarcza na potrzeby wewnętrzne państwa. O ile zaś zostaby zaprowadzony obecnie na G. Śląsku wolny handel węglem, to i ta ilość znacznie zmniejszyłaby się na korzyść eksportu, co spowodowałoby naturalnie głód węglowy w kraju.

*** SUBWENCJA RZĄDOWA DLA „TARGÓW WSCHODNICH”.** Skutkiem starań min. przom. i handlu, ministerstwo skarbu udzieliło 5 milionów marek na cele poparcia „Targów Wschodnich”.

*** NIEFORTUNNE PRZEWOŻENIE ZBOŻA.** — Z Warszawy donoszą: W sferach handlu zbożowego opowiadają, że na skutek specjalnych zadań sfer rolniczych ministerstwo skarbu zgodziło się na wywóz kilku tysięcy wagonów zboża do Gdańska w celu podtrzymania tam marki polskiej. Okało się jednak, że na zboże to nie było tam popytu. Wobec tego uzyskano pozwolenie na całkowite sprowadzenie tego zboża do Polski. Podobno tego rodzaju operacje nie po raz pierwszy się trafiają.

*** ZAKUPY W ŁODZI.** Wielka firma Czurina z Chabina przysłała do Łodzi swojego przedstawiciela, który zakupił towarów bawlnianych na miliard marek. Od niektórych fabrykantów zakupił on całkowity zapas wyrobów. Transport odbywał się będzie przez Amerykę i Japonię. Do Chabina przybędzie dopiero po upływie 9 miesięcy. Do Łodzi przybywają też kupecy z Francji, którzy poszukują bawlnianych towarów. Firma rumuńska Jurowskiego zakupiła u Geyera w Łodzi towarów na pół miljarda, u Poznańskiego za 300 milionów i w kilku innych fabrykach po 100 milionów. Towary te firma wysłała do Rosji przez Turcję i zapowiada dalsze zakupy w Łodzi.

*** ZBIOR TYTONIU W BULGARII.** W roku ubiegłym zbiory tytoniu w Bułgarii były niezbyt obfite i dochodziły do 15 milionów kilogramów; w roku bieżącym spodziewane są zbiory jeszcze obfite. W roku ubiegłym Bułgaria wywoziła 18 milionów kilogramów tytoniu za 368 milionów lewów. W jednym tylko tygodniu czerwca wywieziono z Bułgarii 2.800.000 kilogramów tytoniu, sprzedanego za granicę po 120 lewów za kilogram.

*** SPADEK KURSU MARKI NIEMIECKIEJ** nie ma swego źródła za granicą, lecz jest następstwem słabego usposobienia dla tej waluty, panującego w Niemczech skutkiem niepewnej sytuacji politycznej i obawy rozruchów z powodu oczekiwanej wzrostu drożyzny. Drugą przyczyną spadku kursowego stanowi znaczny popyt na obce waluty, które niemal zupełnie znikły z rynku, gdyż Bank Rzeszy nie pozbywał się żadnych niemal dowol, dysponując nimi z wielką ostrożnością, jak długo cięża na nim zobowiązania reparacyjne.

Przemysł i handel starają się usilnie o nabywanie dostępnych jeszcze ilości dewiz, również o tosam zabiegają mali speculanci. Stąd słychać z wielu stron głosy, nawołujące do przywrócenia centrali dewiz, nad czem poczęł się i rząd polski zastanawiać. Wobec tego banki starają się również o nabywanie większych ilości dewiz, zabiegając te okazały się jednak bezskutecznymi. Kupecy zbożowi także okazują żywą chęć nabycia przekazów na Nowy Jork i Holandję.

*** UKRAJNA ZNOWU WOBEC WIDMA GŁODU.** Kapitan Quisling, przedstawiciel dra Naussena na Ukrainie, nadesłał depeszę, stwierdzając, że, według ostatnich oficjalnych danych, tegoroczne zbiory na Ukrainie będą się równały połowie normalnych rocznych zbiorów, znaczy to, że głód będzie się rozżył w dalszym ciągu w niektórych okragach, nawet po dokonaniu żniw, zwłaszcza na Zaporoziu, gdzie tylko trzecia część powierzchni zasianej zeszłego roku była obsiana w tym roku. Przypuszczano, że zbiory na Ukrainie dadzą 2.880.000 ton zboża ożmego, z czego 704 tys. ton w pięciu okragach, objętych głodem, oraz 5.250.000 ton zboża jarego. Przewiduje się, że na Krymie zbiór będzie wynosił około 128.000 ton.

*** ASTRONOMICZNE CYFRY RUBLI SOWIECKIEJ.** Dochody komisariatów ludowych w Moskwie w okresie pięciomiesięcznym (od stycznia do maja br.) wyniosły około 32 trylionów rubli sowieckich. W tym samym czasie wypuszczono znaków pieniężnych na sumę około 150 trylionów.

Wiadomości giełdowe

Z GIEŁDY KRAKOWSKIEJ. Tendencja zwykła dla obcych walut i dewiz, panująca od szeregu dni przesłania się. Tylko marka niemiecka wykazuje w obrocie przekazowych zwykły ¼ punktu, natomiast korona czeska słabsza o 2 punkty i ma jeszcze więcej spaść, zdaniem czechosłowackiego ministra skarbu, Novaka, przypuszczając ostatnią jej zwykłą przez przyczyn, o których wczoraj pisaliśmy, wykorzystania nowych koniunktur przez spekulację, nie mogącą a la longue utrzymać wyśrubowanego kursu, zwłaszcza, że rząd czechosłowacki rozważa już akcję dewaluacji. Również i korona austriacka od kilku słabsza. Dolarzy szacowano na 150 punktów, frank francuski o 10, szwajcarski o 50, fity szterlingi o 300, korony dunskie i floreny holend. o 50.

W dziale akcji przemysłowych i handlowych siedem zaledwie gatunków było przedmiotem melicznych transakcyj po kursie przeważnie utrzymanym. Akcje bankowe i papiery procentowe bez obrotów.

Cedula kursowa giełdy krakowskiej
z dnia 12 lipca 1922

	ofiar.	zad.
Polski Bank Przemysłowy	600—	700—
Bank Hipoteczny	700—	850—
Bank Matopolski	650—	725—
Ziemski Bank Kredytowy	600—	650—
Powz. Bank Kredytowy	850—	400—
Akc. Bank Związkowy	650—	700—
Bank Komercyjny	400—	450—
Bank ziem. dla kresów Łańcut	600—	700—
Bank Kredytowy w Warszawie	3000—	3200—
Bank Związk. spółk. zarobk.	2100—	2300—
Polskie Tow. handlowe	600—	650—
	630—	640—
Handl. Sp. akc. „Impex”	225—	275—
„Pharmia” (mag. B. Jawornicki)	3300—	4000—
	700—	3900—
„Polski Glob”	700—	800—
Zegluga Polska	275—	325—
Zieloniewski	4700—	4900—
	4800—	4900—
Warsz. Ska. akc. bud. parow.	1200—	1300—
H. Cegielski, fab. masz. Poznań	1950—	2050—
„Potega” Tow. pol. fabr. buty żel.	25.000—	31.000—
„Trzebińska” fabr. masz. i narz. rol.	1700—	1800—
Zakłady amunicyjne „Polskie”	725—	825—
„Automotore” fabryka samochodów	1000—	1200—
Fabr. Portland-Cementu Szczakowa	17000—	18000—
„Górka” fabryka cementu	5700—	5900—
Sierszanieckie zakłady górnicze	5750—	5900—
„Tepego” Tow. dla przedz. gór.	4900—	5100—
	4900—	5000—
Polska Nafta	1800—	1900—
	1825—	1850—
„Oikos”	7500—	8000—
„Pozet” Powz. zakłady bud.	1000—	1100—
Fabr. przetw. tuszcz. w Trzebinu	2900—	3100—
„Krusus” zjed. fabr. przetw. wysk.	2000—	2500—
	2100—	2200—
Fabr. i raf. cukru w Chodorowie	3500—	3800—
	3650—	3800—
Ska. akc. elektr. okr. w Sierzy	1200—	1400—

Waluty i dewizy:	Kup.	sprz.	cz. ki.
Dolary St. Zj.	5900—	6000—	5900—
Dolary kanad.	5800—	5900—	5850—
Franki francuskie	455—	475—	460—
Franki belgijskie	440—	460—	440—
Franki szwajc.	1100—	1150—	1100—
Fity szterl.	26500—	27000—	26500—
Marki niemieckie	1225—	1275—	1225—
	Transakcja	1230—	1235—
Korony austr.	0.24	0.26	0.24
	Transakcja	0.23	0.23
Korony czeskie	132—	140—	135—
	Transakcja	141—	140—
Korony węgierskie	4—	4.40	4—
Korony dunskie	1250—	1300—	1250—
Liwy włoskie	230—	280—	230—
	Transakcja	275—	275—
Floreny holend.	2300—	2350—	2300—

GIEŁDA WARSZAWSKA. (12 lipca). Miljonowa trans. 1350, sprzed. 1125, kupno 1355, 4 1/2 % Tow. kred. ziem. za 100 rubli sprzed. 220, kupno 215, 5 % Warszawy sprzed. 220, kupno 215.

Akcie: Bank dyskontowy 8700, Bank kredytowy w Warszawie 3500—3600, Bank zjed. ziem. polskich 1375—1400, Lipop-Rau-Leowenstein 10.700—10.775—10.728, Ostrowskie zakłady 8500, Rudzki i Ska 2800—2850—2825, Star

